† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ti vagytok a föld sója. De ha a só ízét veszti, mivel sózzák meg? Nem való az egyébre, mint hogy kidobják, s eltaposssák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Lámpát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá rejtsék, hanem a lámpatartóra teszik, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy világítson a ti világosságtok az emberek előtt, hogy látva jótetteiteket, magasztalják mennyei Atyátokat!”

Mt 5,13-16

Kedves Testvérek!

Hízelgő dolgot mond rólunk Jézus, jól eső érzés, ha azt halljuk, hogy mi vagyunk a világ világossága. Különösen, ha az mondja rólunk, aki magáról is azt tanítja, hogy ő a világ világossága. Vonzó szerep világosságnak lenni: a Szentírásnak már nagyon az elején ott van, hogy *legyen világosság*. A világosság története magának az üdvösségnek a története: ebbe kapcsol bele minket az Úr Jézus.

Az, hogy mi vagyunk a világ világossága azt jelenti, hogy egyek vagyunk Jézussal a misszióban, és egyek vagyunk vele az ezzel járó szenvedésben is. Ez a közös munkálkodásunk a János szerinti Evangélium alapján így kezdődik: *Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött*.

Vagyis ahhoz, hogy Jézussal együtt a világ világossága lehessünk, az kell, hogy Ő megvilágítson és átvilágítson minket. Az Evangélium szerint *a világosság eljött a világba, és az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a tetteik gonoszak voltak. Mert mindaz, aki rosszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem jön a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a tettei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra jön, hogy nyilvánvaló legyen, hogy tetteit Istenben vitte végbe.*

Ha a világ világossága akarok lenni, akkor vállalni kell, hogy az Ige átvilágítson. Van egy keleti mese: egy fiúcska talált egy tükröt, és mindenkinek mutogatta. Aki belenézett, az meglátta, hogy milyen is valójában. És akik meglátták, mind magukba szálltak és megtértek. Így élte le az életét ez a fiú, egészen a haláláig tükröt tartott az emberek elé. Amikor meghalt, Isten ítélőszéke elé került. Lelkendezett, hogy most újra találkozik azokkal, akiket jó útra vezérelt. Isten megkérdezte tőle: *Miért vagy abban olyan biztos, hogy a Mennybe jutsz?* Emberünk magabiztosan rávágta: *Hát annyi embernek tartottam tükröt, és ők mind megtértek*.

Igen, ezt tudom, felelte Isten, *de vajon te belenéztél-e valaha?*

Kedves Testvérek, ez a kezdete mindenféle missziónak: vállalni, hogy a világosság minket is megvilágít. Azzal, hogy gyónni jársz, azzal, hogy kijössz áldozni, mint megváltásra szoruló bűnös, azzal, ha elfogadod, ha valaki figyelmeztet, hogy tudsz bocsánatot kérni a hibáidért.

Innen indulhat mindenféle misszió, mindenféle kapcsolat az embertársainkkal. Mégpedig mindenkivel, személyválogatás nélkül. Az Ige nem azt mondja, hogy *a lámpást azért gyújtják, hogy világítson a házban a jó fejeknek, a barátainknak, a nekünk kedveseknek, de az elviselhetelen alakoknak pedig ne.* Az Írásból azt hallottuk, hogy mindenkinek. Mindenkinek! Kész vagy arra testvérem, hogy annak is világíts, akiről először az ugrott be, hogy *na neki aztán nem*?! Mert *a Mennyei Atya fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is*. Krisztus fényétől átitatva nem az kell meghatározza a cselekedeteimet, hogy a másik milyen, hanem Krisztus, Aki engem megvilágít.

A világ világossága akkor tudunk tehát lenni, ha hagyjuk, hogy Krisztus átvilágítson minket, és mi személyválogatás nélkül adjuk tovább az Ő fényét, szeretetét.

És mi lesz ezért a jutalmunk? Mindaz, amit az Evangélium ígér: *A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.* Az, hogy sötétség lesz délben, a nap elhomályosodik. Hogy saját világosságunk is megkérdőjeleződik a számunkra, és Jézus fényét sem látjuk. Kalkuttai Teréz évtizedeken át szolgálta Istent a lélek sötét éjszakájában. Az első tanítványoknak is ebből a tapasztalatból kellett tovább menniük, hogy kortársaiknak és nekünk is a Világosság tanúi legyenek. Ha a világ világossága vagy, akkor esélyes, hogy neked is szembe kell nézned ezzel a tapasztalattal. De a küzdelmek után a Jelenések könyvének a végén azt olvassuk, hogy *A városnak nincs szüksége sem Napra, sem Holdra, hogy világítsanak, mert Isten dicsősége ragyogja be, lámpása pedig a Bárány. Fényében járnak a népek, és a föld királyai elhozzák bele pompájukat. Kapuit nappal soha nem zárják be, éjszaka pedig ott nem lesz.*

Így jutunk el a Teremtéstől az Újjáteremtésig, így lehetünk az üdvösség és a világ történetében a világ világossága.

Ámen.